

Piatok 17. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 17. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: netušený
rozmer každodenného života;
normálnosť svätých; viera v
obyčajnosť.

SVÄTÝ LUKÁŠ hovorí, že keď Ježiš
začal svoj verejný život, mal asi
tridsať rokov (porov. Lk 3, 23).

Dovtedy žil Pán so svojou rodinou
najprv v Betleheme a potom, po
krátkom pobyte v Egypte, v dedine
zvanej Nazaret. Jedného dňa Ježiš
opustil svoj domov a odišiel do
Judskej púšte, aby sa dal pokrstiť
Jánom. Neskôr sa usadil v

Kafarnaume, kam sa po svojom apoštolskom putovaní vrátil, aby si oddýchol so svojimi učeníkmi.

Pri jednej príležitosti sa Pán vrátil do Nazareta ako na zastávku na svojej ceste po galilejských mestách a dedinách. Vracal sa na miesto, ktoré bolo toľko rokov jeho domovom, ale vracal sa ako učiteľ, o ktorom všetci hovorili. Predchádzala ho sláva jeho učenia a zázrakov. Až tak, že jeho obdivujúci krajanovia hovorili: „Skade má tento takú múdrosť a zázračnú moc? Vari to nie je tesárov syn? Nevolá sa jeho matka Mária a jeho bratia Jakub a Jozef, Šimon a Júda? A nie sú u nás všetky jeho sestry? Skadeže má toto všetko?“ (Mt 13, 54-56).

Práca, rodina, priateľstvo, spoločenské vzťahy... Ježišovi susedia nám ukazujú súradnice, v ktorých sa Pánov život vyvíjal počas prvých tridsiatich rokov. A sú prekvapení.

Ale všetky tieto činnosti, pre oči každého také bežné, mali spásonosný význam. Hodiny strávené v dielni, rozhovory s priateľmi, rodinné stretnutia... To všetko prispelo k spáse ľudí a k obnoveniu spoločenstva s Bohom^[1]. Kristus nám tak ukazuje, že aj náš každodenný život môže mať hlbší rozmer, ako je to, čo je viditeľné voľným okom.

„Ježiš tým, že rástol a žil ako jeden z nás, nám zjavuje, že ľudská existencia, naša každodenná všedná práca, má božský zmysel. Nech by sme ako často o tejto pravde uvažovali, vždy znova by sme sa mali naplniť údivom, keď si pomyslíme na tých tridsať rokov v skrytosti, ktoré tvorili väčšiu časť Ježišovho prebývania medzi svojimi ľudskými bratmi. Sú to roky strávené v ústraní, ale pre nás jasné ako slnečné svetlo. Ba čo viac, ako žiara, čo osvecuje naše dni a dáva im ich skutočný zmysel, pretože sme bežní kresťania žijúci svoj obyčajný život, podobný

životu tolkých miliónov ľudí v najrozličnejších kútoch sveta“^[2].

JEŽIŠOVI KRAJANIA nedokázali rozpoznať svätosť ukrytú v tom obyčajnom živote, podobnom ich vlastnému, ktorý sa odohrával celé roky pred ich očami. A teraz, keď videli trochu zreých plodov tohto Ježišovho svätého života, „pohoršovali sa na ňom“ (Mt 13, 57). Aby im vysvetlil, že ich reakcia je svojím spôsobom *prirodzená*, Pán používa obľúbené príslovie: „Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti a v jeho dome“ (Mt 13, 57).

Podobne ako Ježišovi susedia, aj možnosť takejto *normálnej* svätosti môže byť niekedy prekvapujúca. Možno si myslíme, že na to, aby sme boli svätí, je potrebné vykonať veľký skutok alebo viesť dokonalý,

bezúhonný život. V skutočnosti, vďaka Bohu, môžeme v každodennom živote vidieť mnoho ľudí, ktorí nám svojim láskyplným zamestnaním ukazujú *normálnosť* kresťanského života. „Páči sa mi vidieť svätosť v ľuďoch trpezlivého Boha: v rodičoch, ktorí s veľkou láskou vychovávajú svoje deti; v mužoch a ženách, ktorí pracujú, aby domov priniesli chlieb; v chorých, v staručkých rehoľníčkach, ktoré sa stále usmievajú. V tejto stálosti kráčania vpred, v každodennom nasledovaní, vidím svätosť zápasiacej Cirkvi. Je to mnoho ráz svätosť *vedľajších dverí*, tých, ktorí žijú medzi nami a sú odrazom Božej prítomnosti (...). Dajme sa povzbudiť znakmi svätosti, ktoré nám Pán predstavuje prostredníctvom najpokornejších členov tohto ľudu“^[3].

V mnohých prípadoch sme tieto *znamenia svätosti* prvýkrát videli u svojich rodičov. Boli to oni, ktorí do

nás zasiali semeno viery a priviedli nás k nemu bez toho, aby si ušetrili nejakú obeť. Tak to bolo napríklad v prípade svätého Josemaríu. V období dospievania sa v správaní jeho rodičov vyskytli veci, ktorým nerozumel, a vnútorne sa búril. S pribúdajúcimi rokmi v ňom rástlo vedomie tej svätosti, ktorá mu bola skrytá. „Vidím to teraz a každým dňom jasnejšie, s väčšou vďačnosťou voči Pánovi, voči rodičom, voči sestre Carmen... Našiel som si blízko srdca dobré vzory, ktoré sa obmedzovali na to, aby svoje nešťastia prijímali so vznešenou radosťou, aby nepreháňali váhu svätého kríža a nezanedbávali svoje stavovské povinnosti. Moji rodičia, moji ticho hrdinskí rodičia, sú mojou veľkou pýchou“^[4].

SVÄTÝ MATÚŠ uzatvára rozprávanie zdôraznením, že Ježiš „pre ich neveru tam neurobil veľa zázrakov“ (Mt 13, 58). Svätý Marek v paralelnom úryvku dodáva, že je to Pán, kto sa pohoršuje nad neverou svojich krajanov (porov. Mk 6, 6). V celom evanjeliu vidíme, že Kristus je pri viacerých príležitostiach šokovaný nedostatkom viery. Opakovane adresuje ľuďom alebo učeníkom sťažnosť plnú údivu: „Vy maloverní“ (Mt 14, 31; Mt 16, 8; Mt 17, 20; Lk 12, 28); „ak neuvidíte znamenia a zázraky, neuveríte“ (Jn 4, 48).

Ježiš nás učí, že viera je cnosť, ktorú treba uplatňovať v každodennom živote. Z ľudského hľadiska sa nám môže zdať, že potrebujeme mimoriadne a veľkolepé veci, aby sme roznieťili svoju vieru. Pán má však inú logiku. Miluje všednosť, pretože v nej neustále vidí obdivuhodné konanie svojho Otca a

pozvanie k spolupráci s ním: „Pozrite sa na nebeské vtáky... váš nebeský Otec ich živí“ (Mt 6, 26); „pozrite sa na poľné ľalie... Boh ich takto oblieka“ (Mt 6, 28. 30); „môj Otec nikdy neprestáva pracovať a aj ja pracujem“ (Jn 5, 17).

V spojení s Ježišom sme povolaní nechať jeho božský život rozvíjať sa v našich bežných okolnostiach, v neustálom cvičení viery a s ňou aj nádeje a lásky. „A tak všetci veriaci v Krista sa budú deň čo deň čoraz väčšmi posväcovať vo svojich životných podmienkach, povinnostiach a okolnostiach pomocou všetkých týchto vecí, ak ich prijímajú s vierou z rúk nebeského Otca a spolupracujú s Božou vôľou, prejavujúc všetkým v časnej službe lásku, ktorou Boh miluje svet“^[5]. Náš Otec Boh uchováva ako poklad každý okamih našej každodennej existencie, ako to urobila Panna Mária s tými skrytými rokmi svojho

syna. Keď „Ježiš rástol v múdrosti, veku a milosti pred Bohom a ľuďmi“ (Lk 2, 52), jeho matke táto každodenná svätosť nechýbala a uchovávala ju vo svojom srdci (porov. Lk 2, 51). Ona nám pomôže objaviť svätosť normálnosti a v každom našom dni prežívať skrytý Ježišov život.

^[1] Porov. *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, body 517-518.

^[2] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 14.

^[3] František, *Gaudete et exsultate*, body 7-8.

^[4] Svätý Josemaría, texty citované v Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. 1, s. 82-84.

^[5] *Lumen gentium*, bod 41.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
piatok-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/piatok-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(08.08.2025)